

[Boligministeren.]

2 194 000 etagemeter, og pr. 1. april i år var tallet 2 330 000. Altså ikke en nedgang i byggeriet som antydet, men tværtimod en forøgelse med en måske mere koncentreret form for udnyttelse af den disponible arbejdskraft.

Når jeg nævner, at der i øjeblikket er 16 171 lejligheder under opførelse, er det værd at pege på, at der i øjeblikket er stoppet for ca. 10 000 lejligheder i hovedstadsområdet, og jeg vil skønne, at der for øjeblikket er tale om at tilbageholde reguleret erhvervsbyggeri for ca. 125 mill. kr. i hovedstadsområdet. Jeg spørger ærede medlemmer: tør man tage ansvaret for at give los på dette område? Jeg tror, dette understreger nødvendigheden af den regulering, vi har, og at den ikke uden videre lader sig afvikle. Jeg er da så helt enig i, at forholdene burde være sådan, at man kunne afvikle byggestoppet, men om det skal være hurtigst muligt, er dog vist noget man bør overveje.

Hvad angår Ålborgområdet, et af de andre regulerede områder, så var der her pr. 1. januar i fjor et samlet byggevolumen på 140 000 etagemeter, men på samme tidspunkt i år var der 200 000 etagemeter under opførelse. Der er i øjeblikket, pr. 1. april, 250 lejligheder mere i gang end for et år siden, og erhvervsbyggeriet er fordoblet. Der er i Ålborgområdet — jeg nævner det som et af de andre regulerede områder — ønske om mere erhvervsbyggeri end nogen sinde, og mere end 1 000 lejligheder er omfattet af igangsættelsesstopet, samtidig med at der er fuld beskæftigelse i byggehåndværket.

Jeg tror derfor, man meget nøje må overveje, om en frigivelse skal ske, som det blev sagt, hurtigst muligt. Jeg har i hvert fald den opfattelse, at man ikke i Ålborg ville være med til at dele ansvaret, hvis vi fulgte dette råd fra de ærede medlemmer.

Jeg kan ikke være enig med de ærede medlemmer, når de siger, at der under alle forhold burde være frit slag, som de siger, med hensyn til, hvem der må bygge, og hvad der må bygges. Jeg tror heller ikke, at denne opfattelse vinder almindelig tilslutning. I hvert fald taler den reaktion, man møder i befolkningen, imod denne opfattelse. Der er såmænd ingen grund til

her ved denne lejlighed at genoptage diskussionen om, hvorvidt det støttede byggeri kan opføres billigere end privat byggeri; det er jo ikke alene det, der er det afgørende. Det afgørende må være, hvad det koster at bo, hvad lejen er i forhold til, hvad det har kostet at bygge.

Jeg skal i øvrigt ikke, når der tales om regulering af byggeriet — og slet ikke af hensyn til de mange bygherrer, der i dag har projekter om erhvervsbyggeri liggende i ventekøen — her prøve at give en bedømmelse af én kategoris ledighed i forhold til andet byggeri, men jeg kan forsikre om, at med hensyn til en vilkårlig frigivelse af enkelte af de mange projekter, der i øjeblikket er stoppet i gruppen erhvervsbyggeri — det drejer sig om for ca. 250 mill. kr. ansøgninger — ville det i hvert fald ikke blive accepteret, at man prøvede på at anlægge en vurdering af, om det ene var mere ledigt end det andet. Men ethvert indgreb fra boligministeriets side vil altid ske efter nøje afvejning af alle tænkelige forhold, ikke mindst fordi jeg er klar over, at enhver disposition kan have meget alvorlige konsekvenser for den enkelte, hvis der her skulle ske en uforudset ændring.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om de ændringsforslag, der er stillet af det ærede medlem hr. Kai Moltke — jeg har i øvrigt først set disse forslag i korrekturaftryk. Det drejer sig om nedsættelse af lånegrænsen og om forhøjelse af driftstilskuddet, der foreslås en fordobling, som det imidlertid i udvalget har vist sig umuligt at opnå tilslutning til. Jeg tror ikke, at disse forslag er rigtig gennemtænkt, men hvis der i øvrigt havde været mulighed for at få tilslutning til de principielle synspunkter, lod det sig vel ændre. Det gælder f. eks. ændringsforslag nr. 5 om udvidelse af rammen for statsgaranti til yderligere 10 000 lejligheder. Sådan som forslaget er affattet, må det i hvert fald blive 10 000 lejligheder uden driftstilskud, og det har vel ikke været det ærede medlems mening. Det ærede medlem behøver imidlertid ikke at fremkomme med et ændringsforslag til tredje behandling, for jeg anser den nu fastsatte bevillingsgrænse for at være tilstrækkelig.

Jeg skal naturligvis ikke prøve på at gøre denne andenbehandling til en udvalgs-